

Sygn. akt VII Ka 962/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Lutostańska

Sędziowie: SO Danuta Hryniewicz

SO Magdalena Chudy (spr.)

Protokolant: sekr.sądowy Elżbieta Łotowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marii Kuleszy-Chaleckiej

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013r.

sprawy skazanego K. L. s. K. o wydanie wyroku łącznego w sprawach: 1) SR Biskupiec II K 93/11, 2) SR Olsztyn VII K 926/11, 3) SR Olsztyn VII K 530/12,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 16 lipca 2013r. sygn. akt VII K 566/13

orzeka:

I zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,

II zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. S. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu skazanego wykonywaną w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem podatku VAT od zasądzonego wynagrodzenia,

III zwalnia skazanego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem łącznym z dnia 16 lipca a 2013 r. wydanym wobec K. L. skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Biskupcu z dnia 26.05.2011 r., w sprawie o sygnaturze akt II K 93/11, za czyny z art. 190§1kk i art.157§2kk popełnione w dniu 30.01.2011 r. na kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności, karę łączną 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby 4 lat; której wykonanie zarządzono,
2. Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 29.09.2011 r., w sprawie o sygnaturze akt II K 926/11, za czyny z art. 280§1kk i art.278§1kk popełniony w dniu 15.05.2011 r. i 18.05.2011r. na karę 2 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny po10 zł stawka, oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności 50 stawek dzienny grzywny po 10 zł stawka, karę łączną

2 lat pozbawienia wolności oraz 230 stawek dziennych grzywny karę pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat; zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 21.06.2012 r., w sprawie o sygnaturze akt II K 530/10, za czyn z art. 280 § 1 k.k. popełniony w dniu 1.03.2012 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności,

orzekł:

I. na podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec K. J. wyrokami Sądu Rejonowego w Biskupcu w sprawie IIK93/11 i Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 29 września 2011 r. w sprawie IIK 926/11 kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 (dwu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577kpk na poczet łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie IIK93/11 w okresie od 30.01.2011r. do 1.02.2011 oraz w sprawie VIK926/11 w dniach 26-27.05.2011r. i od 9.06.2011r. do 29.09.2011r. oraz okres odbytej kary w sprawie VIK926/11

III. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach, a nie objęte wyrokiem łącznym pozostawił do odrębnego wykonania,

IV. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie,

V. na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. S. S. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem opłaty za obronę skazanego wykonywaną z urzędu oraz kwotę 27,6 zł tytułem podatku VAT;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego, zaskarżając orzeczenie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej.

Na podstawie art. 427§2kpk i art. 438 pkt. 4kpk wyrokowi w zaskarżonej części zarzucił rażącą niewspółmierność wymierzonej skazanemu K. J. kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wynikającą z nieuwzględnienia przy orzekaniu okoliczności łagodzących i zastosowaniu przy łączeniu kar zasady pełnej absorpcji.

W oparciu o powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie skazanemu kary w wymiarze najniższej z kar jednostkowych tj. 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego na uwzględnienie nie zasługuje, gdyż sformułowany w niej zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej orzeczonej w wyroku łącznym i powiązany z nim wniosek o jej znaczne złagodzenie nie może odnieść zamierzonego przez skarżącego skutku.

Na wstępie stwierdzić należy- jakkolwiek kwestia ta nie była przedmiotem zarzutu zawartego w apelacji-, że sfera dokonanych przez Sąd meriti ustaleń faktycznych nie budzi wątpliwości. Sąd I instancji prawidłowo bowiem wskazał na istnienie realnego zbiegu zachodzącego pomiędzy czynami popełnionymi przez skazanego, a osądzonymi w ramach wyroków jednostkowych przez Sąd Rejonowy w Biskupcu z dnia 26 maja 2011r., sygn. akt sygn. akt II K 93/11, oraz Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 29 września 2011 r. w sprawie II K 926/11. W pozostałym zakresie brak było podstaw o jakich mowa w art. 85 k.k. do wydania wyroku łącznego i decyzja Sądu w przedmiocie umorzenia postępowania była słuszna.

Na tle okoliczności przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy właściwie ocenił wszystkie okoliczności przedmiotowo i podmiotowo istotne, mające wpływ na ukształtowanie kary w wyroku łącznym, co znalazło wyraz w

orzeczeniu kary łącznej wyważonej, niewymagającej korekty. Zauważyć należy, że obrońca skazanego przedstawiając motywy uzasadniające konieczność złagodzenia orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, odwołał się do treści opinii o skazanym sporządzonej przez administrację Zakładu Karnego w I. oraz wskazał na związek podmiotowo przedmiotowy zachodzący pomiędzy czynami. Odnosząc się do przytoczonej argumentacji skarżącego, stwierdzić należy, że nie może ona wywołać zamierzonego skutku.

Rozważając w pierwszej kolejności orzeczonej przez Sąd meriti wymiar kary łącznej w kontekście związku przedmiotowo-podmiotowego zachodzącego pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, stwierdzić należy, że przestępstwa popełnione przez skazanego, osądzone wyrokami w sprawach II K 93/11, VII K926/11 istotnie wykazują dość bliską więź czasową. Pierwsze przestępstwo ujęte w ramach wskazanego zbiegu realnego popełnione zostało w dniu 30 stycznia 2011r. a ostatnie w dniu 18. maja 2011. Okoliczności tej jednak wobec wagi popełnionych przez K. L. czynów nie sposób przeceniać. Stwierdzić bowiem należy, że Sąd wydający wyrok łączny ma możliwość „dostrzec” pełnię osądzonej działalności przestępczej skazanego, która w przypadku skazanego skierowana była na różne dobra. Właśnie tę okoliczność sądy powinny uwzględnić przy ustalaniu wysokości kary łącznej.

Skarżący wskazał również na postawę skazanego w czasie odbywania kary, – wynikającą z treści opinii z Zakładu Karnego w I.- która w jego ocenie przemawia za tym, by wymierzyć karę łączną w niższym rozmiarze. Wskazany dowód- jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku- Sąd meriti miał na względzie, w wyniku czego uznał, że aktualna postawa skazanego, pozwala na zastosowaniu przy orzekaniu kary łącznej zasady asperacji w takim wymiarze jaki zastosował. Z takim stanowiskiem Sądu I instancji należy w pełni się zgodzić, natomiast nie można podzielić argumentacji podniesionej w apelacji, że obecna zmiana postawy skazanego jest wystarczająca dla zastosowania przy łączeniu kar zasady pełnej absorpcji, albowiem obrońca skazanego zdaje się w ogóle nie dostrzegać wagi przestępstw popełnionych przez skazanego. To, że skazany w zakładzie karnym przestrzega regulaminu odbywania kary, nie może być okolicznością, która w takiej mierze, jak tego żąda skarżący, miałyby wpłynąć na wymiar orzeczonej kary łącznej, albowiem taka postawa jest obowiązkiem każdej osoby przebywającej w warunkach izolacyjnych.

Końcowo stwierdzić należy, że sugestie skarżącego, że kara łączna orzeczonej w odniesieniu do wymienionego powinna uwzględniać zasadę pełnej absorpcji są obarczone błędem. Wszak przy wymierzaniu kary łącznej zastosowanie zasady pełnej absorpcji nie jest obowiązkiem Sądu orzekającego, ani punktem wyjścia przy ocenie jej wymiaru. Jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczalne jest stosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych nietypowych sytuacjach. Kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem przestępczej działalności sprawcy w okresie czasu objętym skazaniem. Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych kar za pozostające w zbiegu realnym przestępstwa. Wymiar kary łącznej jest działalnością racjonalną, polegającą na oznaczaniu kary odpowiedniej do stopnia związku podmiotowo-predmiotowego między zbiegającymi się realnie przestępstwami. Popelnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania skazanego popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziłoby do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych.

W aspekcie powyższego zauważyć należy, że Sąd meriti przy uwzględnieniu treści art. 86 § 1 k.k. mógł wymierzyć skazanemu karę łączną w niniejszej sprawie - mając na uwadze wymiar kar jednostkowych- w granicach od dwóch lat pozbawienia wolności do trzech lat pozbawienia wolności. Takie zaś granice kary łącznej wskazują, iż stosując zasadę asperacji, Sąd wymierzył skazanemu karę pośrednią pomiędzy dolnymi granicami orzeczonych w podlegających łączeniu wyrokach kar jednostkowych a ich sumą, co ewidentnie powoduje, że nie można ocenić orzeczonej kary łącznej za jako rażąco i niewspółmiernie surową.

Brak jest zatem argumentów, aby uwzględnić apelację i zaskarżony wyrok zmienić zgodnie z wnioskiem w niej zawartym. Sąd odwoławczy utrzymał zatem zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną (art. 437 § 1 k.p.k.).

Na podstawie art. 29 pkt. 1 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1348) Sąd Okręgowy przyznał obrońcy oskarżonego adw. S. S. kwotę 120 zł tytułem opłaty za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 27,60 zł tytułem podatku VAT od zasądzanego wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.k. w zw. z art. 634 k.p.k., uwzględniając sytuację materialną skazanego, którą w znacznym stopniu kształtuje fakt odbywania kary pozbawienia wolności, uznał za słuszne zwolnić go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.